

HỒI 731

Hiểm Như Huyền Phát

Trong hương khuê của Trầm Lạc Nhạn, Từ Tử Lăng ngồi trên mép giường, Trầm Lạc Nhạn kéo mền ngồi dậy, trông nàng cực kỳ quyến rũ, lại không có chút xíu không khí dụ hoặc. Nàng mỹ nữ thần sắc nặng nề, trầm giọng: “Hôm nay ta có vào cung gặp Tú Ninh Công chúa, tâm trạng của nàng ta cực kỳ bất ổn. Ta sợ nàng ta không đợi được Tần vương trở về mà đã đến khóc than với Lý Uyên, muốn dùng sức một mình nàng hóa giải mâu thuẫn trong gia tộc. Các người mau nghĩ cách, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Từ Tử Lăng đang nhúc nhích đầu vì chuyện này, chẳng biết nói thế nào.

Trầm Lạc Nhạn nhìn thấy thần sắc của gã, nhíu mày thắc mắc: “Các người đành bó tay sao? Ta thật hối hận vì đã để Khấu Trọng đi gặp Lý Tú Ninh!”

Từ Tử Lăng hỏi: “Nếu Sài Triệu về khuyên nàng thì có tác dụng gì không?”

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu đáp: “Nếu Sài Triệu về kinh đột ngột, chỉ khiến người ta nghi ngờ, trước tiên chỉ thấy hại chứ chưa thấy lợi. Vì việc này liên quan đến cốt nhục của Tú Ninh Công chúa, cho nên e rằng người ngoài có nói cũng chẳng ăn thua gì.”

Từ Tử Lăng chép miệng: “Vậy cách duy nhất là tìm số hỏa khí đó, sau đó tìm cách chứng minh cho nàng hiểu Lý Kiến Thành đang muốn giết Tần vương.”

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu: “Số hỏa khí đó rất có thể đang ở trong tay Dương Văn Can, tìm ra vẫn không đủ chứng minh đó là mưu gian của Lý Kiến Thành.”

Từ Tử Lăng nói: “Ta phải về tìm Khấu Trọng thương lượng, xem thử có cách gì khác hay không. Lý phu nhân hãy tìm cách dỗ dành Tú Ninh Công chúa.”

Trầm Lạc Nhạn lo lắng nói: “Đành phải làm vậy.”

Rồi nàng lại nói: “Ta đã gặp mặt Ngụy Trung, thăm dò ý tứ của y.”

Từ Tử Lăng cố chấn chỉnh tinh thần, hỏi: “Y phản ứng thế nào?”

Trầm Lạc Nhận đáp: “Ngụy Trung rất bất mãn việc Lý Uyên giết Mật công, cũng căm ghét sự vong ơn bội nghĩa của Vương Bá Đường. Việc Lý Kiến Thành giết Lưu Hắc Thát cũng khiến y phản cảm vô cùng, cho rằng Lý Kiến Thành không bằng Lý Thế Dân. Ngụy Trung là người có đại chí và lý tưởng, năm xưa thuyết phục Mật công đầu hàng nhà Đường là suy nghĩ cho đại cuộc. Ta ám thị có việc muốn bàn với y. Nếu y chịu chủ động đến tìm ta, ta nghĩ có thể nói thẳng với y, việc này rất đáng mạo hiểm. Nếu Ngụy Trung theo phía bọn ta, bọn ta không những có thể nắm rõ kế hoạch của Lý Kiến Thành mà còn có thể thuyết phục được người của phía Lý Kiến Thành, đạt được mục tiêu phân hóa phe Lý Kiến Thành.”

Từ Tử Lăng thốt: “Bất cứ hành động gì ở Trường An, ít nhiều gì cũng có nguy hiểm, phải cẩn thận!”

oOo

“Là ta! Phục Khiên!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Khấu Trọng, gã vội vàng thu song quyền lại.

Còn một người nữa không cần nói cũng biết hẳn là đại tướng dưới trướng của Phục Khiên tên gọi Hình Mạc Phi. Hắn ra dấu chào hỏi Khấu Trọng cửu biệt trùng phùng, rồi lách mình vào trong vườn, phóng vọt người lên chạy về hướng khác.

Khấu Trọng lo muốn chết, bất quá thấy hai người bọn họ có thể xuất hiện ở đây để chặn gã lại, lại để Hình Mạc Phi đánh lạc hướng truy binh hộ gã, chứng tỏ bọn họ đã hoàn toàn nắm bắt tình thế, nên gã vội vàng chạy theo Phục Khiên đang vẫy tay ra hiệu. Gã cùng Phục Khiên như quỷ mị vượt qua mấy dãy nhà, rồi vượt qua tường phía bắc thoát ra ngoài.

Chạy đến Đông ngạn kênh Vĩnh An, hai người nấp trong bụi cây.

Khấu Trọng thầm la nguy hiểm quá, nếu không phải có biến hóa như vậy, đại kế tạo chính biến có thể đã tiêu tùng.

Khấu Trọng quan tâm hỏi: “Mạc Phi sẽ không có chuyện gì chứ?”

Phục Khiên kéo khăn trùm đầu, lộ ra bộ mặt râu ria tua tủa, mỉm cười: “Yên tâm đi! Kinh công của Mạc Phi còn hơn cả ta, lại giỏi thuật ẩn thân, chuyển này hơn nữa có chuẩn bị, bảo đảm có thể an nhiên thoát thân.”

Khấu Trọng cũng tháo khăn trùm đầu, thâm nghĩ may mà lúc nãy sợ ngộp thở nên không đeo mặt nạ, chứ nếu không lại phải tốn nước bọt giải thích một phen: "Có phải các người đang theo dõi Vân Soái không? Đó là chuyện không thể nào làm được, công phu khinh công của lão tiểu tử đó e rằng cả Thạch Chi Hiền cũng không thể đuổi kịp."

Phục Khiên ngồi xuống bên cạnh gã, thản nhiên thốt: "Trong số thủ hạ của Vân Soái có người của bọn ta, biết Doãn Tổ Văn là người liên lạc giữa lão với Lý Kiến Thành, cho nên chờ lão đã mấy đêm nay ở Doãn phủ, lý tưởng nhất là ám sát lão, nào ngờ gặp Thiếu soái."

Khấu Trọng ái ngại: "Như vậy ta đã phá hỏng đại sự của lão ca người."

Phục Khiên thốt: "Có lẽ lão vẫn chưa tận số." Rồi chăm chú nhìn gã, trầm giọng: "Thiếu soái đáng lẽ đang chỉ huy đại quân ở phương Nam, thu thập Lâm Sĩ Hồng và Tiều Tiển, tại sao bây giờ lại hiện thân ở Trường An?"

Khấu Trọng tâm niệm láy động như điện chớp, rất muốn gạt y rằng gã đến đây ám sát Lý Thế Dân, nhưng người ta vừa mới giúp gã, làm sao nói ra được những lời này, thở dài: "Không giấu gì lão ca, bọn ta đã hòa giải với Lý Thế Dân, hiện đang dốc hết toàn lực ủng hộ y lên làm hoàng đế."

Phục Khiên giật mình lạc giọng: "Cái gì?"

Khấu Trọng nhún vai nói: "Ta vốn không hợp làm hoàng đế, dù có miễn cưỡng cũng sẽ khổ cả đời, lại hại thiên hạ chúng sinh, khiến họ không thể sớm có ngày tháng an lạc. Người hiện tại dùng thân phận gì để đến Trường An?"

Phục Khiên lộ vẻ cảm động: "Thiếu soái quả coi ta là bằng hữu thật sự, nếu không đã không cho ta biết bí mật này. Yên tâm đi! Ta sẽ không làm Thiếu soái thất vọng."

Khấu Trọng vỗ vai y, vui vẻ thốt: "Bọn ta là huynh đệ cùng trải hoạn nạn, không có gì phải giấu cả. Kẻ địch của huynh là kẻ địch của ta, nếu Lý tiểu tử làm Hoàng đế, chắc chắn sẽ giúp huynh thu thập Thống Diệp Hộ. Bây giờ bọn ta đi xem thử Mạc Phi có an toàn hay không, rồi ngồi xuống nghiên cứu xem làm sao có thể xoay chuyển Trường An."

oOo

Từ Tử Lăng tâm tình bồn loạn trở về Tư Đồ phủ, chỉ còn một canh giờ nữa là trời sáng, Bạt Phong Hàn đang ngồi một mình trong nội đường tối thui, mỉm cười: "Lúc này có cao thủ

ghé qua đây, chắc chắn người này là nhân vật có danh tiếng trong giang hồ, thân thủ rất ghê gớm. Ta bám theo y, thấy y lượn mấy vòng, cuối cùng để lại bốn chữ 'Tào Tam đồn thủ' ở đại đường, sau đó âm thầm bỏ đi, nếu chẳng phải nghĩ cho đại cuộc, ta đã bắt sống y rồi."

Từ Tử Lăng ngồi xuống, mỉm cười: "Trì Sanh Xuân giờ trò rồi! Chắc y muốn biết vàng có phải giấu ở đây không, chẳng qua chỉ cần là lão giang hồ, thấy ai cũng vui đầu nằm ngủ, thì cũng biết vàng không có trong phủ."

Bạt Phong Hàn thốt: "Y không vào bên trong dòm ngó, rõ ràng không hề nghi ngờ thân phận của các người."

Từ Tử Lăng liền hỏi: "Số hỏa khí đó có manh mối gì chưa?"

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Lúc Nhĩ Văn Hoán chia tay với các người ở Lục Phúc đồ quán, đã chạy về Thượng Lâm uyển, hại ta ở bên ngoài chịu lạnh hai canh giờ, vẫn chưa thấy hấn ra, đành về đây ngủ, đúng là con bà nó!"

Từ Tử Lăng nói: "Lão Nhĩ đã mê mẩn một ả danh kỹ tên Xuân Hương ở Thượng Lâm uyển, nhiều đêm đâu có về nhà. Hy vọng ngày mai hấn vẫn tiếp tục không buông, chỉ cần biết Xuân Hương ở đâu, bọn ta có thể chờ đợi."

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: "Tại sao Tử Lăng đột nhiên tích cực với chuyện này vậy?"

Từ Tử Lăng đang định trả lời, Khấu Trọng phóng cửa sổ vào, kêu lên: "Đêm nay suýt nữa gặp nguy, các người biết ta gặp ai không?"

Rồi Khấu Trọng kể lại chuyện lúc nãy, cuối cùng thốt: "Bây giờ Phục Khiên đang dùng thân phận đại diện cho cha của y, dẫn đoàn sứ giả của Thổ Cốc Hồn đến Trường An theo lời mời. Vì cho dù phát giác Hình Mạc Phi chạy vào khu tiếp khách gần Chu Tước đại nhai trong Hoàng thành, Lý Kiến Thành vẫn không làm gì được y."

Bạt Phong Hàn gật đầu: "Hình Mạc Phi thật ghê gớm, bị hai cao thủ như Dương Hư Ngạn và Vân Soái đuổi theo mà vẫn có thể chạy về Ngoại Tần quán."

Từ Tử Lăng mặt mày thần sắc nghiêm trọng, trầm giọng: "Ai mời Phục Khiên đến Trường An?"

Khấu Trọng nói: "Là do Lý tiểu tử tấu thỉnh Lý Uyên, được lão chấp nhận. Lý Uyên chắc chắn không biết mối quan hệ giữa Kiến Thành với Thống Diệp Hộ. Đêm thứ hai Phục Khiên đến, Lý Uyên còn bày tiệc khoản đãi y, trong bữa tiệc không ngừng hỏi những chuyện liên quan đến Tây Đột Quyết. Thần sắc của người sao khó coi đến thế?"

Từ Tử Lăng nói ra nỗi lo trong lòng, rồi thốt: “Phương thức y tung tin đồn có vẻ như có ý sợ Trung thổ của bọn ta không loạn, cho nên ta nghi ngờ y.”

Bạt Phong Hàn nói: “Kể có giao tình với Phục Khiên là các người chứ không phải Lý Thế Dân. Nhưng hiện tại bọn ta và Lý Thế Dân đã kết hợp thành một, nếu Phục Khiên phá hoại đại sự của bọn ta, chắc chắn sẽ kết mối thâm thù không thể tháo gỡ được với Lý Thế Dân. Sau này nếu bọn ta giúp Lý Thế Dân lên được ngôi Hoàng đế, Lý Thế Dân chắc chắn sẽ khai đao với Thổ Cốc Hồn, đối với y có hại chứ không lợi. Nếu ta là y, dù kế hoạch lúc trước như thế nào đi nữa, bây giờ nhất định cũng phải ngoan ngoãn hợp tác với bọn ta, liền thủ đối phó Đông Tây Đột Quyết. Phục Khiên lấy quốc gia làm trọng là điều đúng đắn, không ai trách được y.”

Khấu Trọng đồng ý: “Khi ta thắng thắn nói cho y biết mối quan hệ đồng bọn giữa bọn ta với Lý tiểu tử, y tỏ ra rất cảm động, khen ta có nghĩa khí. Yên tâm đi! Nói cho cùng kẻ địch chính của y là Thống Diệp Hộ chứ không phải bọn ta. Nếu Kiến Thành giết chết Lý tiểu tử, lên ngôi Hoàng đế, chắc chắn Thổ Cốc Hồn sẽ gặp tai họa.”

Từ Tử Lăng hơi yên lòng, gật đầu: “Hèn gì Lý Kiến Thành vẫn muốn đối phó Tần vương trong khi đại quân của Hiệt Lợi đang áp sát biên cương. Chắc chắn là vì có Thống Diệp Hộ chống lưng cho hắn, nghĩ đến lúc tất yếu họ Thống sẽ kèm chế liên quân ở Tái ngoại do Hiệt Lợi đứng đầu giúp hắn.”

Bạt Phong Hàn lắc đầu: “Chắc chắn Thống Diệp Hộ không tốt bụng như thế đâu, chỉ là hắn đang lợi dụng Lý Kiến Thành để lung lay căn cơ nhà Lý Đường. Nếu Lý Đường bất ổn, y có thể xâm nhập biên thùy phía tây của Trung thổ, cùng Hiệt Lợi chia chác đất đai ở Trung nguyên, còn dùng Trung nguyên làm chiến trường để tỷ thí với Hiệt Lợi, trùng diễn tình thế loạn lạc thời Nam Bắc triều.”

Từ Tử Lăng trầm tư: “Lý Kiến Thành và Vân Soái có hiệp nghị gì? Tại sao Vân Soái dấy theo nhiều cao thủ đến Trường An?”

Khấu Trọng đáp: “Người có tư cách trả lời vấn đề này nhất là Phục Khiên! Theo y phân tích, Lý Kiến Thành muốn mượn tay Vân Soái, dùng hỏa khí giết chết Lý Thế Dân ở Hồng Nghĩa cung. Như vậy khi xong việc Kiến Thành và Nguyên Cát đều có thể chỗi bay biển.”

Bạt Phong Hàn vỗ bàn nói: “Chiêu này rất tuyệt!”

Khấu Trọng thốt: “Nếu có hỏa khí trong tay, lại thêm tấn công bất ngờ, hơn nữa Hồng Nghĩa cung quy mô không bằng Dịch Đình cung, cơ hội thành công của Vân Soái rất lớn. Dù cho trong số thủ hạ của Lý Kiến Thành có tai mắt của Lý Uyên cũng chẳng có tác dụng gì.”

Từ Tử Lăng nói: “May mà bọn ta đến Trường An trước, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ trước khi Tần vương hồi triều, nếu không nhất định sẽ thất bại hoàn toàn. Ô! Làm sao giải quyết nhánh kỳ binh Vân Soái đây? Nếu bọn ta động thủ trước sẽ đả thảo kinh xà!”

Bạt Phong Hàn thốt: “Chỉ cần hủy đi số hỏa khí, đám người Vân Soái cũng sẽ trở thành cọp giấy, vấn đề là làm thế cũng sẽ đả thảo kinh xà.”

Khấu Trọng thốt: “Trước tiên điều tra ra nơi hạ lạc của số hỏa khí rồi hãy tính tiếp.”

Từ Tử Lăng bắn khoả: “Còn có một nan đề nữa, các người có nghĩ đến hậu quả ám sát Triệu Đức Ngôn không?”

Bạt Phong Hàn đáp: “Chuyện Hiệt Lợi xâm lăng miền Nam đã định, y chỉ đang đợi thời cơ mà thôi. Nếu Triệu Đức Ngôn chết trong Hoàng cung ở Trường An, y có thể mượn cơ đó để hưng sư vấn tội.”

Khấu Trọng gật đầu: “Lăng thiếu gia đang lo lắng Trung thổ lọt vào tình cảnh bị đại quân Hiệt Lợi giày xéo. May mà bọn ta đã có điều kế trước, chỉ cần tạo ra tình thế khiến Hiệt Lợi không dám bỏ qua, dùng tốc độ nhanh nhất công kích thẳng Trường An, bọn ta có thể toàn lực khởi nghĩa, chặn đánh y ngoài Trường An thành. Người khác sợ y, Khấu Trọng ta lại chẳng coi y ra gì.”

Bạt Phong Hàn nhìn ra cửa sổ: “Trời sáng rồi!”

oOo

Huyền Vũ môn do một cửa hai lớp thành lũy hợp lại, nằm ở hướng chính bắc của Hoàng cung, là thông đạo duy nhất từ đằng sau dẫn đến Thái Cực cung.

Cửa chia thành ba lớp, vào sâu gần trăm trượng. Bên trong cửa bốn phía trái phải đông tây đều có một lớp thành, có tường kiên cố vây quanh, đường sát cửa mỗi bên có ba tòa lầu canh, hết như sáu người khổng lồ đứng sừng sững, nhìn xuống những người qua lại.

Hai lớp thành là nơi cấm vệ quân đóng trại, canh giữ rất nghiêm ngặt, dù thiên quân vạn mã tấn công vào, vì bị hình thế hạn chế, cũng khó có sức làm gì.

Bên ngoài Huyền Vũ môn là Tây Nội uyển, thuộc về cấm địa của Hoàng cung, giữa Đông Sơn các và Tây Nội uyển là Hàm Quang điện của Nguyên Cát.

Lý Thế Dân trong Tây cung Dịch Đình, Lý Kiến Thành ở Đông cung và Lý Nguyên Cát ở Tây Nội uyển, ra vào Thái Cực cung hầu hết đều đi qua Huyền Vũ môn.

Văn võ quan viên tiến nhập các cửa Hoàng thành cung thành đều cần chứng minh thân phận, mà cứ theo lệ mỗi tháng đều phải đến giám môn vệ nha, tổng bộ của cấm vệ quân tại Huyền Vũ môn, để làm thủ tục nghiệm chứng và sửa đổi một lần.

Lúc này Ngự vệ trưởng Trình Mạc đích thân dắt hai gã Từ, Khấu đến chỉ huy sở Huyền Vũ môn làm thủ tục, đồng thời thay đồng phục của cấm vệ quân. Vòng vo mất cả canh giờ, hai người mới có thể thoát thân.

Trình Mạc nói với hai gã: "Vi công công muốn gặp hai vị, đích thân giảng giải với hai vị quy củ của cung đình."

Đoạn gã thấp giọng: "Vi công công là người rất bận bịu trong cung, ít khi đích thân làm chuyện này, hai vị đúng là tương lai sáng lạn."

Tiếp đó đưa hai gã đến cung giám sở của Vi công công nằm ở phía tây Thái Cực cung. Vi công công còn bận hầu Lý Uyên chưa về, Trình Mạc đành ngồi chờ ra đó với hai người.

Nửa canh giờ sau, Vi công công buôn bả trở về, liền nhắn giải thích với Khấu, Từ tình hình nội cung, nhắc nhở bọn gã những chuyện và những lễ nghi nên chú ý. Nói được một nửa, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bắt đầu tỉnh ngộ ra, bọn gã hai tả hữu Mã cầu trưởng chẳng những phải hầu hạ hoàng đế, huấn luyện cầu thủ, mà còn phải đánh mã cầu cùng với phi tần trong cung, không lạ gì Vi công công khẩn trương như vậy.

Cuối cùng, Vi công công bức dọc thốt: "Có phải đêm qua hai người không ngủ không, tại sao bây giờ trông ủ rũ đến thế, may mà hôm nay hoàng thượng không rảnh, nếu không bốn giám làm sao ăn nói hoàng thượng đây?"

Khấu Trọng thầm nghĩ công công người nhìn rất chuẩn, bất quá dù tinh thần sung mãn, nghe xong lời dạy vớ vẩn của kẻ nửa người nửa ngợm như người cũng đủ để ngủ gục, bề ngoài đương nhiên cung kính đáp: "Đêm qua Nhĩ đại nhân và Kiều đại nhân kéo bọn này đi uống rượu, đúng là ngủ không đủ giấc."

Vi công công hừ khan một tiếng: “Trở thành cấm vệ quân thì phải kiểm điểm lại cuộc sống thường ngày. Nếu chẳng phải hoàng thượng khai ân, cho phép các người tạm thời ở bên ngoài, ta nhất định sẽ sai người để ý các người đủ mười hai canh giờ. Hôm nay không có việc gì nữa, ngày mai gặp bốn giám phải tỉnh táo đó!”

Hai gã như được vua ân xá, lập tức chuồn cho nhanh.

oOo

Trên đường về Tư Đồ phủ.

Khấu Trọng than thở: “Nếu cứ tiếp tục bị hành hạ thế này, cả thời gian đả tọa cũng không có, sớm muộn gì bọn ta cũng không cầm cự được. Con mẹ nó! Nghe khẩu khí của Vi công công, chắc là ngày mai sẽ bận rộn lắm đây.”

Từ Tử Lăng ung dung thốt: “Việc này người có thể yên tâm, hôm nay Nguyên Cát trở về, chẳng những Lý Uyên bận, bọn phi tần cũng bận. Bọn chúng bận thì bọn ta sẽ rảnh, việc huấn luyện cầu thủ do hai ta làm chủ, không cần ta nói người cũng biết nên làm gì rồi chứ?”

Đoạn lại nhíu mày: “Có cách nào đến Thượng Lâm uyển điều tra khuê phòng của Xuân Hương ở đâu không?”

Khấu Trọng đáp: “Chỉ cần đến Phong Nhã các một chuyến, chắc chắn Thanh tỷ sẽ nghĩ ra cách cho bọn ta.”

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này cứ để Tiểu Kiệt làm sẽ ổn thỏa hơn bọn ta, về ngủ một giấc thẳng cẳng, trước khi sụp tối trời sập cũng không lo tới.”

Khấu Trọng hân hoan: “Hợp với ý ta đấy!”

oOo

Vừa mới bước vào Tư Đồ phủ, Vương Huyền Thứ đã chạy ra đón, nói nhỏ: “Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán đang đợi hai người ở đại sảnh.”

Khấu Trọng phá lên cười: “Con bà nó! Chiến lược làm người ta mệt đứt hơi bọn chúng vận dụng đến xuất thần nhập hóa, chẳng biết lại còn có ai đến nữa?”

Vương Huyền Thứ đáp: “Bùi Tịnh và cha con Hồ Phật lần lượt đến gặp Phúc Vinh gia. Muốn biết rõ cứ hỏi Phúc Vinh gia, hắn không rảnh nói chuyện với ta. Lôi công mới sáng sớm đã ngồi thuyền đi rồi.”

Khấu Trọng dẫn Vương Huyền Thứ bảo Tra Kiệt đến Phong Nhã các lo chuyện giúp gã, đoạn cùng Từ Tử Lăng vào đại sảnh gặp hai người Kiều, Nhĩ. Tổng Sư Đạo đang ngồi tiếp đãi bọn họ chuyện văn qua lại, thấy hai gã vào liền thừa cơ thoát thân.

Khấu Trọng nhìn sang bức tường phía đông có mấy chữ “Tào Tam đồn thủ”, Vương Huyền Thứ đã sai người lau chùi sạch sẽ, còn sơn phết lại, không để chút dấu vết. Gã cười thâm, ngồi xuống hỏi: “Không biết hai vị đại nhân có phải đến tìm ta đi phong lưu khoái hoạt không?”

Nhĩ Văn Hoán thấy hai người đã mặc quân phục cấm vệ, đầu đội mũ đen, mình mặc bào đỏ, vành tay áo trắng, chân mang giày đen cao cổ, liền lên tiếng chúc mừng.

Khấu Trọng chép miệng: “Có gì mà đáng chúc mừng đâu, chỉ Vi công công thôi đã rất khó hầu cận. Đừng nhắc đến chuyện này nữa, các người còn chưa bắt được tên tiểu tử Tào Tam quy án sao?”

Nhĩ Văn Hoán đưa mắt nhìn Kiều Công Sơn, vờ kinh ngạc: “Tại sao Thái đại nhân đột nhiên lại nhắc đến Tào Tam?”

Từ Tử Lăng như không có chuyện gì: “Đêm hôm qua có người vào phủ lưu lại bốn chữ lớn ‘Tào Tam đồn thủ’, con mẹ nó! Nếu hắn dám đến đây nữa, huynh đệ bọn ta sẽ đập gãy chân hắn. May mà ta thấy trước đã sai người chùi sạch, nếu để Phúc Vinh gia thấy, nhất định sẽ bị mắng cho một trận.”

Kiều Công Sơn giả vờ kinh hãi: “Chắc chắn Tào Tam đang dòm ngó sổ vàng của các người, chuyện này không phải đùa, mình là huynh đệ, bọn ta quyết không ngồi yên mà nhìn.”

Khấu Trọng không cần đoán cũng biết y nói mấy câu này, đã chuẩn bị sẵn đáp án, từ từ nói tới: “Kiều đại nhân yên tâm, Phúc Vinh gia bọn ta lâu nay luôn làm việc gì cũng ổn thỏa, bọn ta có dựng thiết khố lớn ở tiệm cầm đồ Vinh Đạt trong thành, cái kho này cần phải dùng chìa khóa đặc chế mới mở khóa, tháo then sắt lớn, nếu không thì chỉ còn nước phá tung cái kho này, mà làm vậy cũng phải mấy ngày mới xong. Chỗ hay nhất là vàng thì được đúc thành từng khối nặng năm trăm cân, dùng tay khiêng đi được một khối là đã giỏi gần lắm

rồi, mục đích là để đề phòng bọn chuột nhắt như Tào Tam. Bây giờ chìa khóa do huynh đệ bọn ta bảo quản, muốn lấy phải hỏi qua đao trong tay bọn ta mới được!”

Nhĩ Văn Hoán hỏi truy: “Vậy bọn ta yên tâm rồi! Các người làm sao chuyển vàng đến được?”

Từ Tử Lăng hạ giọng đáp: “Mấy tháng trước bọn ta đã chuyển dần từng khối đến rồi, bây giờ còn có người canh giữ nơi giấu vàng suốt ngày đêm, đó đều là huynh đệ thân tín của hai ta.”

Khấu Trọng thừa cơ nói luôn: “Nhưng dù thế nào bọn ta cũng phải đề cao cảnh giác. Con mẹ nó! Vừa rồi bị Tào Tam đến phá rối, đêm nay bọn ta chỉ đành ở bên cạnh Vinh Phúc gia, hai vị đại nhân nên sớm bắt cho được Tào Tam, bọn ta mới dám đi phong lưu khoái hoạt!”

Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, lại không có cách lôi kéo bọn gã, chẳng lẽ cho bọn gã biết chính bọn chúng đã phái người đến viết mấy chữ kia lên vách tường?

- o O o -